

Kőríz Imre

HORÁCBÓL

*Eheu, fugaces, Postume, Postume,
labuntur anni! — — —*

Jaj, a szökevények, ó jaj, Postumus, illannak el
éveink! A hit se ment meg: ráncra nap-nap ránc felel,
föled görbed majd az aggkor,
s futhatsz akármerre akkor,
hasztalan, ha halni kell.

Engesztelheted, barátom, háromszáz bikával őt,
akár mindennap, Plutót, a meg nem engesztelhetőt,
bősz vizével aki most is
az óriás Tityost is
összebilincseli, sőt

át kell a vízen hajóznunk majd mindannyiunknak ott,
ajándékkal kik olyanál élünk, mit a föld adott:
lehattél bár nagy király itt,
ugyanaz a csónak szállít,
mint a kunyhóban lakót.

Óvhatjuk magunk a gyilkos Marstól, csak hiába az,
s a csikorgó Adriának habjaitól: ugyanaz.
Fúvó széltől félttem testem,
ártó őszben, elesetten?
Hasztalan minden panasz:

meglátjuk a lomha habbal bukdácsoló Cocytos
bús vizét s a Danaidák családját is, a gonoszt,
s azt a férfit is, kit hosszú
bajjal büntet égi bosszú:
Aeolides Sisyphost.

El kell hagyni majd e földet, házat, asszonyt, bárha szép,
s fáið közül, melyeket a kertedben művelsz ma még,
utadon, te kurta gazda,
semmi más, mint a mihaszna
gyászciprus, csak az kísér.

Borospincéd büszke kincsét vaslakat most őriz sok:
örökösöd mind kinyitja, s mit nem adnak fel papok
asztalára sem, oly ritka,
folyik, mint a víz, s beissza
majd a föld, s nem te iszod.

UGYANCSAK

Arany János emlékének

Egyszer ártott volna a szószegésed,
hogyha, Barine, fogaid közül csak
egy kicsit barnább, ha csak egy kisujjad
körme fakóbb lesz,

úgy el is hinném, de te valahány új
csalfasággal terheled, a fejed csak
ékesebben tündököl, általános
férfi-csapásként.

Hát a végén még kiderül: megéri
holt szülőd sírját meg az este csillag-
táborát csalfán felidézned, égi
isteneinkkel!

Venus ezt már csak neveti, azt mondom,
és a nimfák is, s Cupidó, tüzes nyíl-
vesszeit véres kövön élesítve,
csak nevet ő is.

Hisz neked serdülnek az ifjak itt mind,
friss utánpótlásul a szolgálhadnak,
és komizságod nyögi bár a vénebb,
az se marad le.

Félti is tőled anya kis legényét,
félti vén fősvény, s a fiatal asszony
is remeg, férje nehogy ott ragadjon
bájköreidben.